

F.t.l. om erstatningsansvar

også personer over 67 år efter omstændighederne vil kunne opnå erstatning.

Er der tale om yngre eller midaldrende mennesker, må 67 år dog altid være den forventede fratrædelsesalder, og der vil derfor for disse personer kun sjældent være grundlag for at anvende stk. 2.

Erstatningslovudvalget havde ikke foreslået en tilsvarende nedsættelsesregel. Dette skyldtes imidlertid, at det årlige indtægtstab efter udvalgets forslag skulle kapitaliseres efter regler fastsat af justitsministeren. Ved kapitaliseringen skulle foruden renten indgå den periode, hvor skadelidte måtte antages at ville have været erhvervsaktiv. Høj alder ville derfor i sig selv medføre en lavere kapitalfaktor. Da der i forslaget nu foreslås anvendt en fast kapitalfaktor, jfr. § 6, er det påkrævet at have en særlig nedsættelsesregel.

Til § 10

Efter bestemmelsen kan såvel skadelidte som skadevolderen begære spørgsmålet om fastsættelsen af méngraden og erhvervsevnetabsprocenten forelagt for sikringsstyrelsen. Der er således ikke adgang for en part til at modsætte sig, at sagen forelægges sikringsstyrelsen.

Sikringsstyrelsens afgørelser er af vejledende karakter og er derfor i princippet ikke bindende for parterne. Afgørelser om méngraden og erhvervsevnetabsprocenten henhører i tilfælde af uenighed mellem parterne under domstolene.

Til § 11

Efter forslaget kan en afsluttet sag om godtgørelse for varigt mén eller erstatning for erhvervsevnetab på skadelidtes begæring genoptages, hvis der indtræder uforudsete ændringer i skadelidtes helbredstilstand, således at skadelidtes méngrad eller erhvervsevnetabsprocent må antages at være væsentlig højere end først antaget. Ved genoptagelse af sagen kan spørgsmålet om méngraden og erhvervsevnetabsprocenten igen begæres forelagt for sikringsstyrelsen efter bestemmelsen i § 10. Det kræves efter bestemmelsen, at erstatningssagen skal være afsluttet, d.v.s. afgjort ved endelig dom eller ved aftale mellem parterne. Der gives kun adgang til genoptagelse på skadelidtes begæring, og det kræves, at méngraden eller erhvervsevnetabsprocenten må antages at være væsentlig højere end først antaget. Det er ikke hensigten med forslaget at udelukke den adgang til genoptagelse efter anmodning fra skadevolderen eller skadelidte i særlige tilfælde, som antages at bestå efter almindelige

7 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag)

processuelle regler. Som eksempel kan nævnes tilfælde, hvor der er givet urigtige oplysninger af væsentlig betydning for sagen. Det er imidlertid ikke muligt at genoptage sagen på begæring af skadevolderen, fordi det senere viser sig, at skadelidtes helbredstilstand er blevet bedre.

Genoptagelse efter forslaget er som nævnt betinget af uforudsete ændringer i skadelidtes helbredstilstand. Hvis erhvervsevnetabsprocenten herefter må antages at være højere end først antaget, men hvor dette ikke skyldes ændringer i helbredstilstanden, kan sagen efter bestemmelsen ikke genoptages.

Erstatningslovudvalget havde ikke foreslået særlige genoptagelsesregler. Udvalget fandt, at den nuværende praksis er tilfredsstillende. Efter gældende praksis kan erstatningsspørgsmålet genoptages efter skadelidtes begæring, hvis der foreligger væsentligt ændrede og upåregnelige forhold, se betænkning III, side 212-214.

Justitsministeriet er i det væsentlige enig med udvalget. Da bedømmelsen af erhvervsevnetabsprocenten er forbundet med et betydeligt skønselement, vil der imidlertid ikke sjældent senere kunne rejses spørgsmål om, hvorvidt der er grundlag for en forhøjelse af denne procent. For at undgå et betydeligt antal sager om genoptagelse har man derfor fundet det ønskeligt, at det alene er ændringer i skadelidtes helbredstilstand, der kan begrunde genoptagelse. I det omfang der foreligger en sådan ændring, er der med bestemmelsen imidlertid ikke tilsigtet nogen ændring af den hidtidige praksis vedrørende genoptagelse.

Til § 12

Bestemmelsen fastslår i *1. pkt.*, at den, der er erstatningsansvarlig for en andens død, skal betale erstatning for rimelige begravelsesudgifter og for tab af forsørger.

Erstatning for rimelige begravelsesudgifter har hidtil været tilkendt uden lovhjemmel. Der er med den udtrykkelige lovfæstelse ikke tilsigtet nogen ændring i hidtidig praksis. Begravelsesudgifter skal erstattes, uanset om afdøde har været forsørger.

De nærmere regler om erstatning for tab af forsørger til ægtefælle eller samlever samt efterlevende børn findes i §§ 13-14.

Det er overladt til retspraksis, om andre end ægtefæller, samlever og børn kan kræve erstatning i anledning af et dødsfald. Det er ikke tanken, at der af bestemmelsen skal kunne sluttes modsætningsvis, hvis der eventuelt kan forekomme andre rimeligt begrundede krav. Der vil f.eks. som efter